

ILKKA

W S O Y

REMES

JÄÄTYVÄ
HELVETTI

ILKKA

REMES

**JÄÄTYVÄ
HELVETTI**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ – HELSINKI

© MIND CONTROL LTD 2015

ISBN 978-951-0-41299-2

PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Lari Vuori kiiruhti kohti Finnairin Helsingin-lennon lähtöporttia Berliinin Tegelin kentällä, mutta pysähtyi niin äkisti että hänen seurassaan oleva 12-vuotias Eero oli törmätä häneen.

Larin katse lukkiutui katonrajassa olevaan tv-ruutuun, jossa näkyi CNN. Presidentti Putin oli jo kolmena perättäisenä päivänä peruuttanut tapaamisensa ja pysytellyt median tavoittamattomissa, ja täksi päiväksi Kreml oli luvannut »merkittävän ilmoituksen». Putinin edellisen katoamisen aikana maaliskuussa 2015 oli annettu vastaava lupaus, mutta mitään ilmoitusta ei tullut vaan Putin tapasi sovitusti Kirgisian presidentin.

Muitakin matkustajia kerääntyi televisioruudun eteen ja joku lisäsi äänenvoimakkuutta. Kuvassa istui rivi vakavailmeisiä miehiä, joista keskimmäinen puhui painokkaasti venäjää kunniamerkein koristellussa kenraalin asepuvussa.

»... joten presidentti Vladimir Vladimirovitsh Putin jätti eroanomuksensa tänä aamuna kello 6.30 ja siirtyi lepäämään Malagorskin sanatorioon. FSB:n ja armeijan johtama väliaikainen hallitus on nimennyt Venäjän Federaation toimeenpaneavaksi pääministeriksi ja presidentiksi Jegor Aleksandrovitsh Mihailovin, jolle annan nyt puheenvuoron...»

Lari puristi kättään nyrkkiin. Putinin vaikeudet olivat viime aikoina kasvaneet, mutta silti tilanne oli shokki. Mihailov oli tiukan linjan nationalisti, pahin mahdollinen henkilö Suomen ja koko lännen kannalta.

»Kiitos. Pidän tunnin kuluttua puheen Venäjän kansalle ja menen siinä tarkemmin toimenpiteisiin, joihin ryhdyn maamme syöksykierteeseen joutuneen talouden vakauttamiseksi ja kansainvälisen aseman turvaamiseksi. Jo nyt haluan kuitenkin esittää syvän huolestumiseni Viron järkyttävistä tapahtumista...»

»Mennään jo», Eero sanoi. »Myöhästymme muuten –»

»Shhh», Lari sihahti kärsimättömästi irrottamatta katsettaan ruudusta, jolla Kremlin uusi isäntä puhui ilmeettömänä.

»Viime yönä Narvassa tuhopolton seurauksena kuolleiden 11 vironvenäläisen kohtalo vaatii välittömiä toimenpiteitä. Kyseessä oli jo kolmas attenttaatti vironvenäläisiä vastaan viikon sisällä. On käsittämätöntä ja anteeksiantamatonta, ettei Viron poliisi ole edelleenkään löytänyt syyllisiä. Koska näyttää selvältä, ettei maan johto halua tai kykene puolustamaan venäläisiä, tulemme tekemään kaikkemme heidän suojelemisekseen...»

Lari tunsu käsivarsiensa ihon nousevan kananlihalle. Tapahumat Virossa olivat sekavia ja yleinen käsitys oli se, että tuhopoltot olivat venäläisten aiheuttamia Viron tilanteen epävakauttamiseksi.

»Ihan oikeasti nyt, me myöhästyttään!»

Eero seisoi reppu selässään Larin vieressä kuin tulisilla hiilillä. Vaaleat, aaltoilevat hiukset ja siniset silmät saivat pojan näyttämään Seitsemän veljeksien sivuilta karanneelta. Larin luona Berliinissä vietetty pitkä viikonloppu oli tuonut Eeron elämänsä toiselle lentomatikalle. Ensimmäinen oli kuulemma suuntautunut Kanariansaarille pojan ollessa kuusivuotias.

»Ehdimme oikein hyvin», Lari sanoi ja vilkaisi kelloaan. Lähötöportti sulkeutuisi muutaman minuutin kuluttua. Hän lähti

kävelemään ripeästi Eero perässään. Pohjois-Euroopan ylle levinnyt pakkasrintama oli sotkenut myös Berliinin liikennettä, ja jähmettynyt dieselpolttoaine oli pysäyttänyt heidän kentälle matkanneen taksinsa.

Lari tiesi heidän näyttävän isältä ja pojalta. Aluksi, vajaa vuosi sitten, ajatus oli jollain lailla häirinnyt häntä. Sitä mukaa kun he olivat tutustuneet paremmin, yhdessä liikkuminen – myös kahdestaan, ilman Riikkaa – oli tullut luontevammaksi. Nyt se tuntui jo itsestäänselvyydeltä.

»Mitä nuo uutiset tarkoittivat?» Eero kysyi. »Syttyykö sota?»

»Ei nyt sentään», hän yritti sanoa huolettomasti.

Lari kiihdytti vauhtinsa puolijuoksuksi. Putinin syrjäyttäminen ei ollut viime aikojen tapahtumien jälkeen hänelle maailman suurin yllätys, mutta yllätys kuitenkin. Vai oliko kyse vain näennäisestä syrjäyttämisestä? Kremlin todellisia tavoitteita oli lännessä arvuuteltu jo Krimin valtauksesta lähtien.

»Jos meillä ei kerran ole kiire, niin miksi me juostaan?» Eero kysyi enemmän hätäntyneenä kuin viisastellen.

»Varmistamme, ettei meille tule kiire.»

Heidän saapuessaan lähtöportille siellä ei näkynyt enää muita matkustajia, ja he kävelivät suoraan matkustamoon.

»Tässä olisi vielä pari mattimyöhäistä», Lari sanoi nuorelle lentoemännälle, joka tervehti heitä hymyillen.

»Huh, ehdittiinpäs», Eero huokaisi.

Saatuaan tavarat lokeroon he asettuivat paikoilleen. Ensi töikseen Eero kaivoi repusta puhelimensa ja sammutti siitä virran.

»Huonoa tuuria», Eero mutisi kurkistellen ikkunasta kentälle.

»Miten niin?» Lari näppäili puhelimensa selaimelle *Vedomos-tin* uutissivuston. Se ei avautunut, mikä oli huono merkki.

»Tuo pakkanen.»

»Ei se vaikuta lentämiseen.»

»Siipiin voi tulla nousussa jäätä.»

Lari avasi *Rossijskaja gazetan*, jonka otsikko julisti: »*Uusi hallitus palauttaa Venäjän talouden kasvu-uralle.*»

Lari tiesi Kremlin lupauksen lunastamisen mahdottomaksi, mutta välttämättömäksi; venäläisten tyytymättömyys hallitukseen oli viime aikoina selvästi lisääntynyt. Talouden kasvukuihin ja lupauksiin ei enää pakotteiden kurjistamassa maassa uskottu.

»Jäätymisen estämiseksi siipiin suihkutetaan tarvittaessa jäänestoainetta», Lari sanoi poissaolevasti. Hän tiesi millaisella korkeapaineella hänen entiset kollegansa Puolustusvoimien tiedustelulaitoksessa parhaillaan työskentelivät ja hän tunsi itsensä ulkopuolisemmaksi kuin kertaakaan irtisanomisensa jälkeen. Tuntui vaikealta olla tällaisessa tilanteessa median uutisoinnin varassa, sillä hän tiesi kuinka mitättömän vähän toimittajille päätyi siitä informaatiovirrasta, mitä tiedustelulaitos sai eri kanavia pitkin.

Larin puhelin piipahti tekstiviestin merkiksi. Se oli Riikalta: »*Pääsen vasta iltapäiväjunaan. Miten teillä menee? Soitellaan :-)*»

»Mitä nyt?» Eero kysyi.

Lari laski puhelimensa näytön reittään vasten. »Äitisi ei ehdi kentälle. Hän tulee illansuussa.»

»Puhelimet pitää sammuttaa.»

»Kunhan nyt päästään liikkeelle.»

Lari yritti avata Eesti Päevalehtin sivuston, muttei onnistunut. Viron yleisradioyhtiön sivut avautuivat ja sieltä selvisi valtavaksi paisuneen Kreml-uutisoinnin lisäksi, että useisiin virolaisviestiin oli tehty palvelinestohyökkäyksiä. Mihailovin puheisiin yhdistettynä se oli huono merkki. Todella huono.

»Mitä sinä etsit netistä?» Eero kysyi.

»Miten niin?»

»Näytät huolestuneelta. Ihan myrtsiltä.»

»Ei, en ole huolestunut.»

»Voit kyllä kertoa minulle. Aikooko Venäjä hyökätä Viroon ja Suomeen?»

»Älähän nyt liioittele.»

Matkustamokuulutuksessa annettiin ohjeet elektronisten laitteiden sammuttamiseksi ja kone alkoi rullata kohti kiitotietä. Eero pukkasi Laria kyynärpäähän, mutta Lari meni vielä YLen sivustolle. Hän pystyi vaivoin peittämään hätkähdyksensä uutisen nähdessään: venäjänkielisen radiokanavan tiloihin Helsingissä oli varhain aamulla heitetty ikkunan läpi polttopullo. Venäjällä runsaasti mediahuomiota saavan teon takana täytyi olla palkattu provokaattori.

Hänen huomionsa kiinnittyi myös toiseen uutiseen: »*Venäjän media: revanssihenkkiset piirit ovat aktivoituneet Karjalassa. Venäläisessä mediassa syytetään yhä suorasukaisemmin Suomea Karjalan separatistien tukemisesta Inkerinmaalla...*»

Väite oli sekä naurettava että pelottava. Lari oli jo jonkin aikaa seurannut huolestuneena kehitystä, jossa Venäjä väen väkisin rakensi voimakasta Suomen-vastaista mielialaa ja uhkaa. Keinotekoisesti luotiin Itä-Ukrainaan verrattavissa olevaa tilannetta Suomen rajan tuntumaan. Kreml oli jo aiemmin syyttänyt Suomea »toisen maailmansodan lopputulosten kumoamisesta», ja uusi hallinto tuskin olisi kannoissaan lievempi.

»Kaikki näkevät että sinulla on puhelin, miehistö tulee kohta valittamaan.»

»Rauhoitu nyt», Lari sanoi sammuttaessaan laitteen. »Joillain yhtiöillä puhelimen virtaa ei edes tarvitse katkaista.»

Kone pysähtyi kiitotien päähän ja perämies nosti moottoreiden tehoja. Eero kurkki ikkunasta jännittyneen näköisenä koneen syöksähtäessä liikkeelle. Valkoinen hento pakkaskuura oli ottanut valtaansa yhä nopeammin ohi kiitävän maiseman. Pojan käsinojalla lepäävä käsi tarttui vaivihkaa Larin käteen. Lari vastasi puristamalla sitä rauhoittavasti.

Eero oli tuonut hänen elämäänsä aivan uudenlaisen elementin. Hän oli aina pelännyt vanhemmuuden tuomaa vastuuta ja sitoutumista, mutta kaivannut lasta. Kun suhde Riikan kanssa oli edennyt, Lari oli huomannut Eeron tarjoavan eräänlaisen totutelmahdollisuuden. Riikka halusi Larin kanssa yhteisen lapsen, ja Lari alkoi olla ajatukseen yhä valmiimpi.

Nousun jälkeen Eero rentoutui ja keskittyi ihailemaan aurinгон kultaamia pumpulipilviä. Lari kertoili Venäjän tilanteesta niin rauhoittavasti kuin osasi, kunnes Eero alkoi lukea Berliinistä ostamaansa englanninkielistä pelilehteä.

Lari nojautui taaksepäin ja antoi katseensa kiertää matkustamossa: tummaan pukuun ja solmioon pukeutunut liikemies oli keskittynyt Financial Timesiin, lempeältä mummolta vaikuttava eläkeläisrouva ratkoi sanaristikoita lukulasit nenänvarrellaan, punakiharainen teini-ikäinen tyttö kuunteli musiikkia kuulokeillaan. Perämiehen kuulutus kertoi pakkasen Helsingissä olevan -24 astetta.

Huolestuttavien ajatusten keskellä uupumus otti vallan. Lari otti nokoset ja heräsi kun matkaa oli jäljellä alle puoli tuntia. Hän nojasi koneen monotonisessa huminassa päätukea vasten silmät raukeasti puoliummessa. Mieleen nousevat CNN:n uutiskuvat alkoivat jälleen ikävästi häiritä Suomeen paluun tunnelmaa.

Äkkiä matkustamo kallistui jyrkästi ja vasemmalta kuului terävä, metallinen rysähdys. Samalla kone tärähti niin rajusti, että käytävällä kävellyt nainen kaatui istuinten väliin.

Lari vilkaisi ikkunasta. Valtava tumma hahmo peitti näkyvyyden.

Hän käsitti silmänräpäyksessä, että nyt oli tosi kyseessä: heihin oli törmännyt toinen kone, joka loittoni yhä kauemmas taivaalla.

Eero tarrasi hänen käteensä. Pojan kasvoilta kuvastui pakokauhu. Ympäriältä kuului huutoa ja kiljumista.

»Mitä nyt? Mitä nyt!» Eero hoki.

Pojan takana ikkunassa Lari kohtasi epätodellisen näyn: Ilmavirta väänsi siivestä irti suuren kappaleen, joka paiskautui taivaalle. Samassa matkustamo kallistui rajusti ja koneen keula kääntyi jyrkästi alaspäin. Lari tunsu paniikin lamaannuttavan hengityksensä.

Käytävällä liikkuneet lentoemännät ja matkustajat paiskautuivat ympäriinsä. Keltaiset happinaamarit valahtivat esiin katosta letkujensa varassa.

»*Cabin crew, prepare for forced landing*», kantautui hätäännyttä piilottelematon kapteenin tai perämiehen ääni kaiuttimista.

»Mitä se sanoi?» Eero kysyi ääni värähtäen.

Ennen kuin Lari ehti vastata, ohjaamosta jatkettiin suomeksi: »*Meillä on vakavia vaikeuksia. Asettukaa pakkolaskuasentoon.*»

Koneen syöksyessä Larin vatsanpohjaa kouraisi niin että sydän tuntui pysähtyvän. Tämä ei voi olla totta, hänen mielesään jyskytti.

Kauhunhuudot ja kirkuminen peittyivät moottoreiden ujelluksen ja koneen rakenteiden jytinän alle. Sanomalehdet, puhelimet, tietokoneet, tarjottimet ja mukit viskoutuivat ympäri matkustamoa. Rungon hirvittävä tärinä muutti näkymän epäselväksi, ja suunnaton kiihtyvyys painoi Laria musertavalla voimalla selkänöjaa vasten. Ohjaamosta kuului yhtäjaksoinen hälytys sireenin vonkuna.

Lari vilkaisi Eeroa, joka puristi häntä kädestä kaikilla voimillaan. Heiveröisen pojan kasvoilta kuvastui pohjaton kauhu.

Larin päässä oli vain yksi ajatus: Oli tehtävä se minkä pystyi.

Hän ojentautui katosta vinosti roikkuvaa happinaamaria kohti, asetti naamarin kasvoilleen ja heti perään toisen Eeron kasvoille. Tämä istui luonnottoman jäykkänä, kuin patsas.

»Eero!» Lari huusi metelissä ravistaen poikaa olkapäästä.

Poika ei hievahtanutkaan.

»Asetu kyyryyn ja paina pää alas!» Lari huusi, mutta huomasi ettei Eero kuullut eikä nähnyt mitään. Hän painoi kätensä pojan niskaan ja työnsi pään alas.

Samassa kuului teräviä kolahduksia. Paikoiltaan irronnut raskas tarjoilukärry vyöryi hänen ohitseen ja iskeytyi täydellä voimalla lattialla makaavan matkustajan päähän. Kallo murskaantui silmänräpäyksessä.

Lari painoi kasvonsa polviaan vasten ja puristi lujasti Eeron kättä. Syöksy alkoi oieta. He olivat pilvien alapuolella eikä aurinko enää paistanut. Koneen meteli vaimeni mutta matkustajien huuto kuului yhä. Ikkunasta näkyi vaalea, aava maisema, jota kohti kone liukui. Jäätä, joka peitti rannikon. Matkustamon äänet alkoivat vähitellen vaimeta.

Hiljaisuus Larin ympärillä oli pahaenteistä. Moottorit olivat vaienneet. Kuului vain vaimeaa itkua ja loukkaantuneiden matkustajien vaikerointia.

Eero kohotti päätään katsoakseen ikkunasta.

»Pää alas», Lari sanoi.

Hän laittoi Eeron takaisin pakkolaskuasentoon ja painoi otsansa polviaan vasten odottaen vääjäämätöntä törmäystä.

Muutaman sekunnin kuluttua rysähti. Musertava voima lävisti kehon ja heitti Laria puolelta toiselle, mutta hän pysyi tiukasti asennossaan. Seuraavassa hetkessä runko tuntui hyppäävän ilmaan kuin ottaakseen jättimäisen loikan. Kuului valtava kolahdus, kun kone iskeytyi uudelleen jäähän. Loikka oli nyt edellistä lyhempi ja runko liukui eteenpäin. Kirskunta viilsä tärykalvoja ja Lari pelkäsi koneen rungon repeytyvän liitoksis-taan millä hetkellä tahansa.

2.

Liettuan Karnevalassa kolme vakavilmeistä upseeria tuijotti Naton BALTNET-ilma- valvontakeskuksen tutkaruutua. Viron Tõikamäen ja Muhun Ground Master -tutka- asemat rakensivat kolmiulotteista ja synkkää tilannekuvaa.

»Tu-134 jatkaa yhä syvemmälle Viron ilmatilaan osuttuaan matkustajakoneeseen», yksi miehistä sanoi puhelimeen. »Se ei edelleenkään reagoi radiokutsuihin eikä tunnistamaan menneiden hävittäjien antamiin komentoihin. On teoriassa mahdollista, että kone on saanut törmäyksessä vaurioita, jotka vaikuttavat sen viestintäjärjestelmiin. Noudatammeko kuitenkin päivitetyn korkean valmiustilan menettelytapaohjetta?»

Vastauksen saaminen kesti muutaman sekunnin. »*Ei ole enää vaihtoehtoja. Ampukaa Crusty alas.*»

Naton Baltian ilmatilan valvontavuorossa olevan espanjalaisen Eurofighter Typhoonin pilotti oli jo lukinnut kohteensa. Nyt hän painoi nappia.

»*Fox Three*», kuului pilotin lakoninen kommentti.

Upseerit Karnevalassa katsoivat toisiaan sanaakaan sanomatta. He tiesivät, että venäläiskone oli jo syöksymässä maahan.

* * *

Rungon liikkeen pysähdyttyä Lari nosti päänsä ja katsoi ulos ikkunasta. Näkyi vain aavaa valkeutta. Koneen vasen siipi oli kadonnut jonnekin.

Vähitellen äänet palautuivat hänen korviinsa. Vaikerointia, voihkinaa, pienen lapsen itkua. Siellä täällä hämärässä erottui epämääräistä liikehdintää.

»Nopeasti ulos!» nuori lentoemäntä huusi ääni värähtäen.
»Avatkaa hätäuloskäynnit!»

Lari käännähti kohti Eeroa auttaakseen tämän liikkeelle. Poika retkotti eteenpäin kumartuneena, pää polvilla, kädet roikkuivat sivuilla.

»Mennään...»

Syrjäsilmillä Lari katsoi sekasortoa ympärillään. Istuimia oli vääntynyt irti, verisiä ihmisiä paiskautunut ympäriinsä, osa oli kuolleita ja osa ruhjoutuneina elossa. Siiven kohdalta kajasti ulkoilmaa auki repeytyneestä seinästä.

»Liikettä nyt», Lari komensi, mutta Eero ei reagoinut.

Hän kumartui nopeasti lähemmäs pojan kasvoja. Tämän silmät olivat kiinni.

»Eero!»

Pojan kasvoilla ei näkynyt ulkoisia vammoja. Rintakehä kohoili hengityksen tahdissa. Vieressä tungeksi ihmisiä käytävälle kuolleiden matkustajien yli harppoen. Ulkoa kuului kumeaajytinää, jota seurasi pamahduksia. Matkustamon etuosa kallistui alaspäin. Lari otti tukea edessään olevan istuimen selkänojasta.

Päähänsä avohaavan saanut stuertti väänsi oven auki ja laukaisi auki keltaisen hätäpoistumisliukumäen.

Lari kääntyi kohti tajutonta Eeroa ja harkitsi tämän nostamista käsivarsilleen, mutta kuinka hän saisi tämän ulos hyllystä? Pojan pienikin liikkuttaminen voisi olla vaarallista.

Samassa hän säpsähti. Matkustamon etuosasta kuului veden loisketta.

»Äkkiä ulos, me uppoamme», joku karjui.

Sanat saivat aikaan hysteeristä huutoa ja kirkumista. Kaikki liikkumaan kykenevät tungeksivat avoimelle ovelle. Lari katsoi hätääntyneenä Eeroa ja sitten miestä, joka tunki käytävällä hänen istuimensa kohdalla yrittäen pysyä pystyssä kaltevalla lattialla.

»Hei, voisitko auttaa minua tämän pojan kanssa?» Lari kysyi.

Mies vilkaisi häntä ja Eeroa ja tunki eteenpäin mitään sanomatta.

Kuului kumea rysähdys. Runko vavahti. Jää koneen alla murtui ja matkustamo alkoi upota kovaa vauhtia. Hysteerinen kirkuminen täytti ahtaan, sekasortoisen tilan. Lari nosti Eeron retkottavan ruumiin varovasti käsivarsilleen tukien tämän niskaa ja päätti niin hyvin kuin pystyi. Hän tunki itsensä ihmisten sekaan käytävälle ja alkoi edetä tungoksessa varovasti kohti ovea, josta kaikki yrittivät yhtä aikaa ulos. Koneen toisessa päässä olevia ovia ei voinut sisään tulvivan veden takia käyttää.

»Päästäkää poika ulos», Lari sanoi ihmisille edessään, mutta kukaan ei kiinnittänyt häneen mitään huomiota. Hän kahlasi jääkylmässä vedessä, jonka pinta nousi jatkuvasti.

Kone liikahti jälleen ja lisää vettä syöksähti matkustamoon. Pakokauhuinen kiljunta ja rynniminen kiihtyivät. Lari yritti pysyä pystyssä veden tulviessa matkustamoon. Runko kallistui yhä jyrkemmin koneen liukuessa syvemmälle veteen. Ihmiset yrittivät tunkeutua sekasorron vallassa ulos, kunnes oviaukko jumiutui täysin.

Eero käsivarsillaan Lari katsoi voimattomana kun jään reuna ilmestyi oviaukkoon musertaen siinä roikkuvat ihmiset. Hyinen vesi nousi Laria vyötäisille. Matkustamo pimeni rungon upotessa.

Lari huomasi Eeron kasvojen peittyvän veteen sylissänsä. Hän haukkasi henkeä ja sukelsi Eero mukanaan. Pinnan alla hän

osui kelluviin ruumiisiin ja irtaimistoon. Viimeiset ovelle päässeet uivat aukosta ulos matkustamon vajotessa kohti syvyysk-siä.

Vesi painoi Larin kehoa hänen ponnistellessaan veden alla ulos koneesta Eeron päätä varoen. Ympärillä näkyi vain pimeyttä. Paniikki iski Lariin kun hän tajusi menettäneensä suunta-vaistonsa. Missä oli vedenpinta?

Hän katsoi ympärilleen ja erotti ylhäällä valonkajoa, jota kohti hän pyrki potkien jaloillaan ja kauhoen toisella kädellään niin voimakkaasti kuin pystyi.

Äkkiä hän tajusi jonkin olevan vialla. Hän oli jään alla.

Pakokauhu oli lamaannuttanut Larin lopullisesti. Hänen keuhkonsa olivat repeämässä.

Valo oli kirkkaampaa vasemmalla. Hän teki ratkaisunsa ja lähti viimeiseen sukellukseen kohti kajastusta. Hän oli menettämässä tajuntansa, mutta käsitti jään päällään loppuneen.

Valtavan helpotuksen vallassa hän ahmi ilmaa keuhkoihinsa. Jään reuna hämötti suorana, se oli leikkautunut kuin moottorisahalla. Jäällä näkyi ihmisiä, jotka ojensivat häntä kohti käsiään. Larin helpotus vaihtui saman tien huoleksi.

»Varovasti», hän huusi ihmisille, jotka yrittivät ylettyä hänen otteessaan retkottavaan Eeroon. Aika veden alla oli tuntunut loputtoman pitkältä, mutta Lari tiesi olleensa siellä muutamia kymmeniä sekunteja. Hän nosti Eeron vaakasuoraan asentoon ja ojensi pojan jään reunalta kurkottaville käsille.

»Tukekaa niskaa», Lari huohotti.

Hän irrotti otteensa vasta kun näki Eeron olevan kunnollisessa nosto-otteessa. Tämä nousi vedestä neljän ihmisen voimin, joita puolestaan pitivät paikoillaan heidän takanaan olevat auttajat. Lopulta poika katosi jäälle ja Lari itse autettiin perässä. Muita ihmisiä ei näkynyt vedessä, hän oli viimeinen pelastunut.

Lari näki naismatkustajan kumartuneena Eeron viereen.

»En usko, että mitään on enää tehtävissä», nainen sanoi.

Lari kömpi hengästyneenä Eeron viereen ja alkoi painella tämän rintaa. Pojan suusta tulvahti vettä. Muutaman painalluksen jälkeen hän tarttui Eeroa nenästä ja puhalsi voimakkaasti tämän suuhun. Sitten hän siirtyi uudelleen painalluksiin haukkoen samalla ilmaa omiin keuhkoihinsa, kunnes jälleen puhalsi sitä pojan keuhkoihin. Hän jatkoi painelua huomaten syrjäsimällä tummien hahmojen seuraavan hänen epätoivoista toimintaansa. Kaikkialla virui loukkaantuneita, uupuneita ihmisiä makaamassa tai istumassa. Jotkut hyväkuntoiset olivat polvistuneina loukkaantuneiden vieressä.

Samassa Lari näki naisen kasvot edessään. Tämä sanoi jotain, mutta Lari ei kuullut eikä käsittänyt mitä.

Nainen tarttui Laria käsivarresta, mutta Lari riuhtaisi otteen irti vihaisesti ja jatkoi painalluksia.

Nainen tarttui häntä uudelleen käsivarteen, entistä tiukemmin ja toi kasvonsa aivan Larin kasvojen eteen.

»Hän hengittää.»

Lari painoi poskensa pojan suun eteen ja tunsu heiveröisen hengityksen.

»Hän tarvitsee vaatetta ylleen», Lari sanoi lähellänsä seisoville miehille, jotka olivat ilmeisesti olleet ensimmäisten pelastuneiden joukossa, koska heidän vaatteensa olivat kuivat.

»Pikkutakki ja villapaita.» Miehet näyttivät empivän. »Nopeasti nyt!»

Miehet vilkaisivat toisiaan mutta riisuiivat sitten yltään pyydetty vaatteet ja ojensivat ne Larille. Hän kääri villapaitaa Eeron ympärille, kun taivaalta alkoi kuulua helikopterin jylinää. Vasta silloin Lari katsoi tarkemmin ympärilleen. Muutamien satojen metrien päässä näkyi rantaviivaa, jolla häämötti taloja.

Lumi heidän ympärillään alkoi pöllytä taivaalta kuuluvan

nylinän voimistuessa. Lari laskeutui aivan Eeron lähelle suojaten tätä kopterin hyiseltä ilmapirralla.

Hän katsoi muutaman sentin päästä Eeron kalpeita kasvoja ja kuiskasi tämän korvaan: »Pinnistele.»

3.

Oranssiin talvitakkiin ja värikkääseen myssyyn pukeutunut 36-vuotias Riikka Tuurna ajoi Juvan terveystakeskuksesta kohti lapsuudenkotiaan. Ankara helmikuinen pakkaskausi oli jatkunut poikkeuksellisen pitkään ja nytkin auton mittari näytti -26 astetta.

Riikka käänsi äidin vanhan Saabin lämmityslaitteen pienemmälle kuullakseen paremmin radiosta tulevaa keskusteluohjelmaa, jossa asiantuntijat puivat Venäjän radikaalisti muuttunutta tilannetta.

»Keskeytämme nyt lähetyksen juuri tulleella tiedolla. Berliinistä Helsinkiin matkalla ollut Finnairin Airbus-tyyppinen matkustajakone on tehnyt pakkolaskun Viron rannikolle...»

Riikka puristi rattia refleksinomaisesti ja ohjasi auton tien reunaan S-Marketia vastapäätä.

»Vahvistamattomien tietojen mukaan Finnairin reittikone osui ilmassa venäläiskoneeseen, jonka tutkavastain eli transponderi oli kytketty pois päältä. Pelastustoimet ovat käynnissä ja useiden matkustajien kerrotaan kuolleen tai loukkaantuneen. Palaamme tilanteeseen heti kun saamme tarkempia tietoja...»

Riikka istui paikoillaan pakokauhuaan taltuttaen, kunnes lopulta jatkoi ajamista. Hän kääntyi uinuvalla omakotialueelle, jonka katujen varsille oli kertynyt korkeita lumipenkköjä. Niilo soitti hänen päästyään tasakattoisen, 1970-luvulla rakennetun lapsuudenkotinsa pihaan.

»*Millä koneella Eero on tulossa Berliinistä ystäväsi kanssa?*» kireä ääni kysyi.

Riikka veti henkeä. Niilo käytti aina Larista sanaa »ystävä», eivätkä miesten välit olleet järin lämpimät.

»Sillä juuri. Kuulin jo uutiset.»

Toisessa päässä oli hetken hiljaista eikä Riikkakaan tiennyt mitä olisi sanonut.

»*Mitä me voimme tehdä?*» Niilo sanoi tukahtuneesti. »*Missä sinä olet?*»

»Äidin luona. Emme voi muuta kuin toivoa parasta.»

»*Soita minulle heti jos kuulet jotain.*»

»Lähden iltapäivällä Mikkeliin ja sieltä junaan, olen Helsingissä kuuden maissa.»

Riikka laski puhelimen korvaltaan ja keräsi voimia hillitäkseen itsensä.

Tummahiuksinen, noin neljäkymmenen ikäinen Igor Rybkin istui Helsingin Musiikkitalon salissa 9-vuotiaiden kaksostytärtärensä ja vaimonsa kanssa. Rybkinillä oli tarkasti trimmattu ohut musta parta, jossa oli aavistus harmaata. Jalosukuisen näköistä olemusta täydensivät terävä nenä, korkeat poskipäät ja intensiivinen katse tummissa, hieman vinosti kaartuvissa silmissä. Seurueeseen kuului myös iäkkäämpi, Rybkinin tavoin suoraryhtinen mies, jonka teräksenharmaat hiukset oli leikattu olemattoman lyhyiksi.

Meneillään oli Radion sinfoniaorkesterin harjoitus, jota seurasi pieni joukko yleisöä. Igor katsoi hymyillen Alinaa ja Alis-

HYÖKKÄYS,
JOTA EI VOI
TORJUA ASEIN.

SOTA, JOSSA
KUOLEE VAIN
SIVIILEJÄ.

RAUHA, JONKA
HINTANA ON
SUOMI.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 412992

84.2

ISBN 978-951-0-41299-2

